

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Arbitraal vonnis in kort geding van 15 februari 2011

Kenmerk: 11/05KG

De fungerend voorzitter van het Scheidsgerecht, mr. H.F.M. Hofhuis, wonende te 's-Gravenhage, bijgestaan door mr. drs. J.C.W. de Sauvage Nolting, griffier, heeft het navolgende arbitraal vonnis in kort geding gewezen in de zaak van:

drs. A.,
wonende te Z.,
eiseres,
gemachtigde: mr. P.A. Hanrath,

tegen:

de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid
B. B.V. (voorheen de stichting B.),
gevestigd te Z.,
verweerster,
gemachtigde: mr. I.G.J. van den Broek.

Partijen worden aangeduid als eiseres en verweerster.

1. De procedure

- 1.1 De gemachtigde van eiseres heeft bij brief van 27 januari 2011 dit kort geding aanhangig gemaakt onder indiening van de memorie van eis, met dertien producties. Eiseres heeft verzocht om bij arbitraal vonnis:
1. verweerster te veroordelen en te bevelen de non-actiefstelling van eiseres ongedaan te maken en eiseres in de gelegenheid te stellen haar werkzaamheden als volwaardig gynaecoloog ongehinderd uit te voeren en ook overigens de arbeidsovereenkomst naar behoren jegens haar na te komen;
 2. verweerster te gelasten om de mededelingen binnen haar organisatie omtrent de non-actiefstelling en het beoogde vertrek van eiseres ongedaan te maken, alsmede verdere – schriftelijke of mondelinge – mededelingen van dien aard achterwege te laten;
 3. verweerster te verbieden gebruik te maken van de inhoud van het rapport van E. B.V., dit geheel of delen daarvan te verspreiden en/of de inhoud geheel of gedeeltelijk aan derden kenbaar te maken;
 4. verweerster te verbieden om bij de begeleiding van eiseres en de overige leden van de vakgroep gynaecologie nog verder gebruik te maken van de diensten van mevrouw D.

en/of E. B.V. te Y. en/of daaraan gelieerde (rechts)personen en/of andere personen die eerder betrokken zijn geweest bij de opstelling van het rapport van E. B.V. d.d. 23 december 2010;

5. verweerster te gelasten om alvorens een nieuwe begeleider aan te stellen ter begeleiding van de vakgroep gynaecologie, eiseres instemmingsrecht te geven met betrekking tot zowel de persoon van de begeleider als de aan deze te vertrekken opdracht;

6. een en ander binnen 24 uur na betekening van het ten deze te wijzen vonnis en onder verbeurte van een dwangsom van € 2.000,-- voor elke dag of gedeelte daarvan dat verweerster in gebreke blijft aan het vonnis te voldoen, met veroordeling van verweerster in de kosten van deze procedure.

- 1.2 De gemachtigde van eiseres heeft nadien bij faxbrief van 3 februari 2011 nog twee nadere producties in het geding gebracht. De gemachtigde van verweerster heeft bij faxbrief van 1 februari 2011 drie producties in het geding gebracht. Verweerster heeft bij memorie van antwoord gedateerd 4 februari 2011 verzocht de vorderingen af te wijzen. met veroordeling van eiseres in de kosten van de procedure. Verweerster heeft daarbij nog een vierde productie overgelegd.
- 1.3 De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te 's-Gravenhage op 7 februari 2011. Eiseres is in persoon verschenen, met bijstand van haar gemachtigde en vergezeld door haar collega-gynaecoloog mevrouw drs. F. en haar vader. Verweerster was vertegenwoordigd door haar bestuurder de heer G. (hierna ook te noemen: de bestuurder van verweerster of kortweg de bestuurder) en werd bijgestaan door haar gemachtigde. Voorts was aanwezig mevrouw mr. H., juridisch adviseur van verweerster. De gemachtigden hebben de wederzijdse standpunten toegelicht aan de hand van pleitnotities, die zijn overgelegd.
- 1.4 Ter zitting heeft verweerster meegedeeld dat per 25 november 2010 de Stichting B. is omgezet in een besloten vennootschap en eiseres met ingang van die datum in dienst is bij de vennootschap B. B.V. Beide partijen hebben ter zitting verklaard ermee in stemmen dat deze vennootschap, de rechtsopvolgster van de stichting, als verweerster in deze procedure optreedt. Dit is in de kop van het vonnis reeds tot uiting gebracht.

2. Samenvatting van het geschil

- 2.1 Eiseres, geboren in 1963, is sinds 1999 als gynaecoloog in loondienst verbonden aan het thans door verweerster geëxploiteerde ziekenhuis. In dit ziekenhuis zijn zes gynaecologen, onder wie eiseres, werkzaam. De laatstelijk tussen partijen geldende AMS-arbeidsovereenkomst dateert van 9 januari 2003. Het dienstverband van eiseres omvat thans 31,5 uur per week (0,7 fte).
- 2.2 Op 20 oktober 2009 heeft verweerster aan eiseres bericht dat er aanwijzingen zijn voor een mogelijk disfunctioneren van eiseres en dat eiseres in afwachting van nader onderzoek voorlopig geen operatieve ingrepen meer mag uitvoeren. Op 27 oktober 2009 heeft het stafbestuur aan eiseres bericht dat aan een commissie van onderzoek opdracht zal worden gegeven onderzoek te doen naar het mogelijk disfunctioneren van eiseres als

medisch specialist conform het daarop betrekking hebbende reglement, dat op 10 juli 2009 is vastgesteld. Op 9 november 2009 heeft de onderzoekscommissie geconcludeerd dat de melding ontvankelijk was. Zij adviseerde tot toetsing van de casuïstiek door onafhankelijke externe deskundigen. Het stafbestuur heeft dit advies opgevolgd.

- 2.3 Eiseres heeft op 9 november 2009 op verzoek van een van haar collega's toch meegewerkt aan een operatieve ingreep. Op 2 december 2009 heeft daarover een gesprek plaatsgevonden tussen de bestuurder en het hoofd HRM van verweerster enerzijds en eiseres anderzijds. De bestuurder heeft met instemming van het stafbestuur besloten eiseres op non-actief te stellen op grond van artikel 7.4.2 AMS.
- 2.4 Op 19 maart 2010 heeft de onderzoekscommissie haar eindverslag uitgebracht aan het stafbestuur. Op 22 maart 2010 heeft het stafbestuur zijn conclusies aan de bestuurder kenbaar gemaakt. Volgens het stafbestuur zou eiseres haar werk als gynaecoloog niet meer in volle omvang mogen uitoefenen en met name geen operatieve handelingen mogen verrichten, hetgeen tot gevolg heeft dat zij ook geen diensten meer kan doen. Met een brief van 29 maart 2010 heeft het stafbestuur naar aanleiding van een verzoek van de bestuurder om verduidelijking daaraan toegevoegd dat als zijn aanbevelingen organisatorisch en vakgroeptechnisch niet haalbaar zijn, het stafbestuur geen andere mogelijkheid ziet dan de arbeidsverhouding met eiseres te beëindigen. Op 26 maart 2010 is het advies van het stafbestuur door de bestuurder met eiseres, bijgestaan door haar raadsman, besproken. De bestuurder heeft eiseres meegedeeld dat hij het advies van het stafbestuur zou overnemen.
- 2.5 De externe deskundigen hebben nadien, namelijk op 26 april 2010, verslag uitgebracht van hun bevindingen tot het (medisch-inhoudelijk) functioneren van eiseres. Zij waren van oordeel dat niet kon worden geconcludeerd dat eiseres structureel disfunctioneerde.
- 2.6 Verweerster heeft bij verzoekschrift van 21 mei 2010 het Scheidsgerecht verzocht de tussen haar en eiseres bestaande arbeidsovereenkomst te ontbinden op grond van gewichtige redenen, bestaande in verandering in de omstandigheden als bedoeld in artikel 7:685 van het Burgerlijk Wetboek. Bij arbitraal vonnis van 2 juli 2010 heeft het Scheidsgerecht het verzoek van verweerster tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst afgewezen. De aan het verzoek ten grondslag gelegde verwijten jegens eiseres zijn slechts in zeer beperkte mate juist gebleken, zo oordeelde het Scheidsgerecht.
- 2.7 Eiseres heeft de bestuurder van verweerster in een e-mail van 5 juli 2010 laten weten dat zij haar werkzaamheden graag zo spoedig mogelijk wilde hervatten.
- 2.8 Op 13 juli 2010 heeft een bespreking plaatsgevonden van de bestuurder met vier gynaecologen van de vakgroep, onder wie eiseres, en met een delegatie van het stafbestuur. Gesproken is over de situatie na het arbitraal vonnis van 2 juli 2010. In een brief van 15 juli 2010 gericht tot alle leden van de vakgroep gynaecologie heeft de bestuurder de afspraken vastgelegd die naar zijn mening tijdens deze bespreking met de betrokkenen waren gemaakt. De bestuurder beklemtoont in deze brief dat het terugkeerproces van eiseres, gelet op zijn eindverantwoordelijkheid als bestuurder voor de kwaliteit van de zorgverlening in het ziekenhuis van verweerster, een zorgvuldige

begeleiding vergt. De onderzoeksopdracht aan de externe supervisor zal, zo staat in de brief, moeten worden gericht op het:

*“1. in kaart brengen van de ernst van de verstoorde of beschadigde verhoudingen binnen de Vakgroep Gynaecologie, in het bijzonder gerelateerd aan de terugkeer van[eiseres], waarbij ook aanpalende specialisten c.q. vakgroepen worden betrokken gelet op het verantwoordelijkheidsprofiel van de Gynaecologie;
2. in kaart brengen van mogelijke tekortkomingen in het functioneren van [eiseres] en te nemen maatregelen die verbetering van haar functioneren bespoedigen;
3. aandragen van mogelijke oplossingsrichtingen indien sprake is van problemen bij de punten 1 en/of 2 hierboven, met een inschatting van de mate van haalbaarheid, werkbaarheid (praktische uitvoerbaarheid), vergezeld van zo concreet mogelijke aanbevelingen (voorkeursvolgorde);
4. begeleiden van een optimale samenwerking van de vakgroep bij een verantwoorde terugkeer van [eiseres] in haar werk als gynaecoloog binnen de vakgroep Gynaecologie. Dit met inschatting van een tijdsplan dat daarmee gemoeid is.”*

- 2.9 De bestuurder van verweerster heeft diezelfde dag telefonisch contact opgenomen met een kandidaat voor de opdracht van extern supervisor. Met deze laatste, het bureau E. B.V. (hierna: E.), heeft de bestuurder een afspraak gemaakt voor een gesprek op 19 juli 2010. Ter voorbereiding heeft hij E. op 15 juli 2010 een brief doen toekomen met de onder 2.7 geformuleerde onderzoeksopdracht. In de brief wordt gesproken over “de onderzoeksopdracht (in concept)”.
- 2.10 Eiseres heeft met een e-mail van 25 juli 2010 de bestuurder verzocht de opdracht aan de externe supervisor nog niet te verstrekken, nu zij de onderzoeksopdracht zoals geformuleerd in de onder 2.7 vermelde brief van 15 juli 2010, wenste te bespreken met haar raadsman, die tot 26 juli 2010 met vakantie was. De bestuurder van verweerster heeft met een e-mail van 2010 aan eiseres meegedeeld dat de opdracht reeds op 15 juli 2010 was verstrekt en dat de formulering van de onderzoeksopdracht de verantwoordelijkheid was van het ziekenhuisbestuur. Met een brief van 30 juli 2010 heeft eiseres laten weten weliswaar blij te zijn met het feit dat er thans concrete stappen werden gezet met als doel terugkeer en hervatting van haar werkzaamheden, maar dat zij van oordeel is dat de onderzoeksopdracht zoals verwoord in de onderdelen 2 en 3 van de brief van 15 juli 2010 aan de leden van de vakgroep niet besproken was tijdens het gesprek van 13 juli 2010, en voorts dat de formulering op een aantal punten niet neutraal is. Eiseres stelt dat de formulering onder 2 veel weg heeft van een tweede ronde van een onderzoek naar mogelijk disfunctioneren van haar als medisch specialist. In de brief doet eiseres een voorstel voor een andere formulering van de opdracht aan de externe supervisor, met als uiterste datum voor haar terugkeer 1 oktober 2010. De bestuurder van verweerster heeft – wegens zijn vakantie tot 30 augustus 2010 – op 2 september 2010 op de brief van 30 juli 2010 gereageerd. Hij stelt in zijn reactie nogmaals dat de opdracht op 15 juli 2010 reeds was verstrekt.
- 2.11 Op 21 november 2010 heeft eiseres een concept eindrapport van E. ontvangen, zonder bijlagen en eindconclusies. Op 1 december 2010 heeft zij het eindrapport inclusief bijlagen maar zonder eindconclusie ontvangen. Nadat zij haar commentaar had gegeven,

heeft zij tijdens een bijeenkomst op 5 januari 2011 het definitieve eindrapport met eindconclusie ontvangen. Tijdens deze bijeenkomst, waarbij naast eiseres en haar gemachtigde ook de bestuurder en de juridisch adviseur van verweerster aanwezig waren, is het eindrapport door E. toegelicht. In het eindrapport van E. is te lezen dat de concrete opdracht aan haar luidt:

“Oriëntatiefase

De oriëntatiefase is gericht op antwoord op de vraag of en zo ja onder welke voorwaarden een re-integratie van [eiseres] op een verantwoorde wijze kan plaatsvinden.

Daartoe vinden de volgende activiteiten plaats:

1. In kaart brengen van de ernst van de verstoorde of beschadigde verhoudingen binnen de vakgroep Gynaecologie, in het bijzonder gerelateerd aan de terugkeer van [eiseres];

2. In kaart brengen van de ernst van de verstoorde of beschadigde verhoudingen met aanpalende specialisten c.q. vakgroepen (anesthesiologie, chirurgie, urologie, kindergeneeskunde) gelet op het verantwoordelijkheidsprofiel van de gynaecologie, in het bijzonder gerelateerd aan de terugkeer van [eiseres];

2. In kaart brengen van mogelijke tekortkomingen in het functioneren van [eiseres] en te nemen maatregelen die verbetering van haar functioneren bespoedigen;

3. Aandragen van mogelijke oplossingsrichtingen indien sprake is van problemen bij de punten 1 en/of 2 hierboven, met een inschatting van de mate van haalbaarheid, werkbaarheid (praktische uitvoerbaarheid) en vergezeld van zo concreet mogelijke aanbevelingen (voorkeursvolgorde);

De daadwerkelijke begeleiding van de vakgroep maakt nog geen onderdeel uit van deze offerte. Inzicht in punt 1 t/m 4 maakt het mogelijk om onderbouwd aan een volgende fase te werken.”

2.12 In de samenvatting van de conclusie, op p. 34 van het eindrapport van E., is het navolgende te lezen:

“7.4 Samenvattend

Over het medisch technisch handelen van [eiseres] zijn tijdens het oriënterende onderzoek van E. serieuze signalen naar voren gekomen. Over het eerder uitgevoerde onderzoekstraject heeft de rechter geoordeeld dat er (met name op procedurele gronden) onvoldoende grond is om de arbeidsovereenkomst te beëindigen. Dat wil niet zeggen dat de signalen genegeerd kunnen worden, en dat verklaart ook dat de Inspectie steeds geïnformeerd wil blijven over de voortgang van dit proces.

[...]

Er is in onze waarneming sprake van een dreigende structurele situatie van onverantwoorde zorg, waarin de patiënt het risico loopt te worden geschaad, en waarbij de betrokken medisch specialist niet meer in staat is zelf de problemen op te lossen.

[...]

Of het gaat om onverantwoorde zorg, d.w.z. zorg die in negatieve zin afwijkt van hetgeen binnen de beroepsgroep gebruikelijk is, kunnen we niet beoordelen omdat er geen casusonderzoek en/of complicatieonderzoek is verricht. Er zijn wel signalen. Om daadwerkelijk het vraagstuk over medisch technisch disfunctioneren te beantwoorden, zou een nieuw onderzoek gedaan moeten worden dat voldoet aan de eisen inzake de inhoudelijke onderbouwing en gevoerde procedure. [...]"

- 2.13 Het advies van E. in het eindrapport komt er kort gezegd op neer dat zij verweerster adviseert te onderzoeken of aan eiseres een positie kan worden aangeboden binnen de organisatie van verweerster maar buiten de vakgroep en met gebruikmaking van haar positieve kwaliteiten en eigenschappen. Eiseres zou onder meer geen acute situaties of operaties in haar takenpakket meer moeten hebben. Indien een dergelijk positie niet mogelijk blijkt, zal eiseres volgens het advies moeten worden begeleid bij het zoeken naar een nieuwe functie buiten het ziekenhuis van verweerster.
- 2.14 Bij het eindrapport zijn veel bijlagen gevoegd, waaronder verslagen van gesprekken die de bestuurder van verweerster kort na het vonnis van het Scheidsgerecht heeft gevoerd met de vakgroep urologie, met de vakgroep gynaecologie (met uitzondering van eiseres), met de vakgroep anesthesiologie en met de vakgroep chirurgie. Eiseres heeft deze verslagen niet eerder gezien dan bij de ontvangst van het eindrapport met bijlagen op 1 december 2010.

3. Bevoegdheid van het Scheidsgerecht

De bevoegdheid van het Scheidsgerecht volgt uit de arbeidsovereenkomst die is gesloten tussen eiseres en de rechtsvoorganger van verweerster en staat tussen partijen vast.

4. Beoordeling van de hoofdzaak

- 4.1 Blijkens de mededeling van verweerster over een ophanden zijnd nieuw verzoek om ontbinding van de arbeidsovereenkomst zal dit kort geding worden gevolgd door een tweede bodemprocedure. De beslissing in dit kort geding en de daarvoor te geven motivering binden het Scheidsgerecht (als de bodemrechter in die toekomstige zaak) niet.

- 4.2 Verweerster heeft aangevoerd dat eiseres als gevolg van de te verwachten bodemprocedure nu geen spoedeisend belang heeft bij de gevraagde voorzieningen. Dit verweer wordt verworpen. Eiseres heeft onmiskenbaar een groot, en naar zijn aard eerder groter dan kleiner wordend belang bij terugkeer in het ziekenhuis van verweerster. Zij is met de voorzieningen die zij thans vraagt niet te laat en evenmin te vroeg. Als zij eerder om ongedaanmaking van haar non-actiefstelling zou hebben gevraagd, zou haar mogelijk op goede grond zijn voorgehouden dat zij daarmee het onderzoek naar een zorgvuldige begeleiding van haar terugkeer zou hebben belemmerd of omzeild. Anderzijds heeft zij zelfs indien verweerster uitvoering geeft aan haar voornemen om op korte termijn opnieuw ontbinding te verzoeken, een spoedeisend belang bij beëindiging van de intussen al meer dan een jaar voortdurende non-actiefstelling als daarvoor geen goede gronden meer bestaan.
- 4.3 In dit kort geding is het vonnis van 2 juli 2010 een gegeven. Dit betekent dat tussen partijen vaststaat dat toen, op basis van de in die zaak aangevoerde gronden, geen gewichtige reden voor ontbinding aanwezig was. In onderdeel 4.7 van zijn vonnis heeft het Scheidsgerecht ook overwogen dat er niet een gegronde reden kan worden aangewezen waarom het aan thans eiseres niet meer zou moeten worden toegestaan “als gynaecoloog in het ziekenhuis van [verweerster] te werken”. Dit had en heeft tot gevolg dat eiseres in beginsel recht had op beëindiging van de non-actiefstelling en dus op haar feitelijke terugkeer in het ziekenhuis. Aan de orde is de vraag of er (nog steeds) redenen zijn om haar dit recht niettemin te onthouden.
- 4.4 Ter beoordeling staat dan allereerst de vraag of verweerster naar behoren uitvoering heeft gegeven aan haar in beginsel geldende verplichting om eiseres weer tot het werk toe te laten. In dit verband dient mede te worden beoordeeld (i) of verweerster op toereikende gronden heeft besloten een externe adviseur in te schakelen, te weten E., en (ii) of zij, gegeven de bevindingen van deze adviseur, vervolgens op toereikende gronden geen gevolg geeft aan de wens van eiseres tot werkhervatting.
- 4.5 Het stond verweerster op zichzelf vrij om na het vonnis van 2 juli 2010 een externe adviseur in te schakelen om de terugkeer van eiseres in goede banen te leiden. Er waren wonden geslagen en het was aannemelijk dat haar terugkeer niet door iedereen werd gewenst. In zoverre was de opdracht van verweerster aan E. dus niet in strijd met haar verplichtingen als goed werkgever.
- 4.6 Bij de uitwerking van deze opdracht heeft de bestuurder van verweerster echter in diverse opzichten deze verplichtingen veronachtzaamd. In de eerste plaats geldt hierbij het volgende. Het was, gegeven zijn verantwoordelijkheid voor de goede gang van zaken in het ziekenhuis als geheel, mogelijk nog wel te billijken dat hij, voordat het bestuur nadere beslissingen nam over de wijze van terugkeer van eiseres, zich met enkele “aanpalende” vakgroepen van medisch specialisten heeft verstaan om te peilen hoe zij tegenover die terugkeer stonden. Tegenover eiseres was het in de gegeven, hachelijke situatie, waarin ook voor haar veel op het spel stond, echter niet fair om haar niet terstond te informeren over het besprokene. Het staat vast dat eiseres pas veel later, na kennisneming van het eindrapport van E., de verslagen van die gesprekken van juli 2010 heeft gekregen. Zij was daarmee voordien ook niet op andere wijze bekend. In de tweede plaats blijkt uit

onderdeel 1.1 (“Aanleiding”) van het rapport van E. dat de inhoud van die verslagen de toon heeft gezet. In dit onderdeel is niet met zoveel woorden vermeld dat daarin slechts de vooraf meegeede bevindingen van de bestuurder zijn weergegeven, maar het is aannemelijk dat deze tekst wel die betekenis heeft. Maar ook dan is het opmerkelijk, en voor eiseres schadelijk, dat reeds in de inleiding van het rapport is vermeld dat uit de hier bedoelde gesprekken “kan geconcludeerd worden” dat twee van de vier vakgroepen “dezelfde kritische geluiden laten horen over het functioneren van [eiseres] als de onderzoekscommissie en de adviseur van de NVOG”. Hierbij verdient voorts opmerking dat in het vonnis van 2 juli 2010 is geoordeeld dat aan de conclusies van de onderzoekscommissie formele en inhoudelijke gebreken kleefden en dat de zienswijzen van deze commissie en van de NVOG-adviseur niet eensluidend waren. Kort en goed: de bestuurder heeft de externe rapporteur hiermee mogelijk op het verkeerde been gezet. Ook in zoverre heeft verweerster niet als een goed werkgever gehandeld.

- 4.7 Ook overigens rijzen er serieuze vragen over de juistheid van de gang van zaken na het vonnis van 2 juli 2010. De twee belangrijkste betreffen de formulering van de opdracht aan E.. Met de onder 2.7 weergegeven brief van 15 juli 2010 heeft de bestuurder van verweerster aan de vakgroep gynaecologie, onder wie eiseres, mededeling gedaan van de opdracht. Daarop heeft eiseres gereageerd met haar e-mailbericht van 25 juli 2010, waarin zij te kennen geeft dat zij over de inhoud van die brief wil overleggen met haar jurist. Op dit bericht heeft de bestuurder geantwoord met zijn e-mail van 26 juli 2010, waarin hij schrijft dat de opdracht aan de externe adviseur “op 15 juli reeds [is] verstrekt” en dat de formulering van de opdracht de verantwoordelijkheid van het ziekenhuisbestuur is. Dit laatste is op zichzelf waar, maar de boodschap dat de opdracht al was gegeven – met als implicatie dat daarin niets meer kon worden veranderd – is in strijd met de vermelding in het rapport van 23 december 2010 van E. (op p. 17) dat de opdracht aan E. is verstrekt op 18 augustus 2010. Uit het rapport blijkt weliswaar dat de rapporteur al eerder in augustus 2010 met gesprekken was begonnen, maar dit neemt niet weg dat niet valt in te zien waarom er geen ruimte meer was om bij de latere formele opdrachtverlening nog aandacht te geven aan de wensen van eiseres.
- 4.8 De tweede, ernstiger, kwestie ziet op de formulering van de opdracht zelf. Verweerster betoogt dat de opdracht gelijklopend is aan datgene wat daarover in de onder 2.7 vermelde brief van 15 juli 2010 is vermeld. Deze opdracht is inderdaad gelijk aan die in de brief van diezelfde datum van de bestuurder aan E. (zie onder 2.8). In het eindrapport van E. is echter iets anders te lezen, namelijk dat het onderzoek (nog slechts) een “oriëntatiefase” omvat, waarin antwoord moet worden gegeven op “de vraag *of* en zo ja onder welke voorwaarden” een re-integratie van eiseres op een verantwoorde wijze kan plaatsvinden (cursivering van de voorzitter). In de brieven van 15 juli 2010 kwam, zoals eiseres terecht aanvoert, de *of*-vraag niet voor. Er is dus een duidelijke discrepantie tussen de opdracht waarvan eiseres, overigens met bedenkingen van haar kant, mocht uitgaan en de opdracht zoals de rapporteur die heeft opgevat. Verweerster heeft desgevraagd tijdens de mondelinge behandeling ook geen plausibele uitleg over dit verschil kunnen geven. Het gaat hier om een majeur punt, want een onderzoek dat allereerst, en ten gronde, een antwoord moet geven op de vraag of eiseres eigenlijk wel kan terugkeren, is van wezenlijk andere aard dan een onderzoek waarbij de terugkeer in beginsel als een gegeven wordt beschouwd en waarin dus slechts de hoe-vraag aan de orde is. Het is aannemelijk

dat eiseres is geschaad door de wijze waarop de externe adviseur haar taak heeft opgevat. In het midden kan blijven of de adviseur in dit opzicht buiten de opdracht is getreden of dat verweerster haar een andere en meeromvattende opdracht heeft gegeven dan de bestuurder aan de vakgroep gynaecologie heeft meegedeeld en waarvan eiseres dus mocht uitgaan. In beide gevallen is verweerster tegenover eiseres verantwoordelijk voor deze discrepantie en voor het nadeel dat eiseres daardoor mogelijk heeft ondervonden.

- 4.9 Ook in deze opzichten heeft verweerster niet een faire en loyale uitvoering gegeven aan het vonnis van 2 juli 2010 en – meer in het algemeen – aan haar verplichtingen als goed werkgever. In het midden kan blijven of deze conclusie ook op nog andere gronden kan worden gebaseerd.
- 4.10 De tweede hoofdvraag is dan of deze tekortkomingen van verweerster dienen te leiden tot toewijzing van het eerste onderdeel van het verzoek van eiseres. Bij de beantwoording van deze vraag staan tegenover elkaar enerzijds het al eerder genoemde onmiskenbare belang van eiseres op spoedige terugkeer in haar praktijk en anderzijds het – daarmee mogelijk strijdige en zeker niet in alle gevallen parallel lopende – belang van verweerster om te voorkomen dat er binnen haar ziekenhuis als gevolg van een gebrekkige samenwerking of van het ontbreken van voldoende onderling vertrouwen een onverantwoorde situatie ontstaat. Dit laatste belang is in het specialisme van eiseres, waarin zij vaak met anderen samenwerkt en riskante behandelingen aan de orde kunnen komen, van bijzondere betekenis.
- 4.11 Binnen het beperkte kader van dit kort geding kan niet met een voldoende mate van waarschijnlijkheid wordt geoordeeld dat het hier beschreven belang van eiseres de voorrang moet krijgen boven het daartegenover gestelde belang waarvoor verweerster heeft te waken. Uit de rapportage van E. – wat daarvan verder ook zij – blijkt dat de terugkeer van eiseres bij meerdere personen binnen de organisatie met wie zij zal moeten samenwerken, op ernstige problemen zal stuiten. Dit betreft ook de verhoudingen binnen de vakgroep van eiseres. De bekendmaking van het rapport, ook als dit slechts in beperkte kring is geschied, en het daarover uitgebrachte advies van de medische staf hebben dit alles nog versterkt. Bovendien is de verstandhouding tussen de bestuurder en eiseres ernstig verstoord. De bestuurder heeft kennelijk niet langer het vertrouwen dat het nog goed kan komen. De kwaliteiten die eiseres naar ieders opvatting óók heeft en de steun die vele anderen haar zijn blijven geven, doen hieraan niet af. Gelet op dit een en ander is haar terugkeer thans niet verantwoord te achten en zal de daarop gerichte voorziening (onderdeel 1 van haar verzoek) worden afgewezen.
- 4.12 Het hieraan gekoppelde onderdeel 2 van haar verzoek kan evenmin slagen. Ook onderdeel 5, dat strekt tot het geven van een instemmingsrecht van eiseres bij het aanstellen van een nieuwe begeleider, wordt niet gehonoreerd. Voor een dergelijk instemmingsrecht bestaat geen rechtsgrond. Hiertoe wordt mede verwezen naar hetgeen in de zesde volzin van onderdeel 4.7 van dit vonnis is overwogen.
- 4.13 De onderdelen 3 en 4 van het verzoek van eiseres zien op het gebruik van de inhoud van het rapport van E. door verweerster en op de mogelijkheden van verweerster om in de toekomst opnieuw gebruik te maken van de diensten van E.. Dit laatste onderdeel gaat te

ver. Er is geen rechtsgrond voor een voorziening van zo algemene aard. Bij de beoordeling van onderdeel 3 stelt de voorzitter voorop dat uit het voorgaande – in het bijzonder het overwogene onder 4.6 tot en met 4.9 – volgt dat er onduidelijkheid bestaat over de opdracht aan E. en, in het verlengde daarvan, dat de uitgangspunten van het rapport van E. kwestieus en mogelijk zelfs ondeugdelijk zijn. Hierbij blijft nog onbesproken dat het rapport zelf onduidelijk is ten aanzien van een nog niet besproken, voor eiseres eveneens belangrijke kwestie, die betrekking heeft op haar medische handelen. De onder 2.11 aangehaalde passages uit het rapport zijn zonder nadere toelichting – die in het rapport niet is te vinden – op zijn minst genomen tegenstrijdig. Bekendmaking daarvan aan derden zonder nadere uitleg kan eiseres onnodig en onverdiend schaden. Dit leidt tot toewijzing van dit onderdeel in deze zin dat aan verweerster het verbod wordt opgelegd om intern of extern gebruik te maken van dit rapport of dit aan anderen dan het bestuur bekend te maken, indien dit gebruik of die bekendmaking niet vergezeld gaat van bekendmaking van de inhoud van dit kortgedingvonnis. Voor een verdere beperking bestaat onvoldoende grond. Ten aanzien van de gevorderde dwangsom wordt de hierna vermelde voorziening getroffen.

- 4.14 De kosten van het Scheidsgerecht worden vastgesteld op € 3.060,--. Er zijn termen om deze kosten op de hierna te bepalen wijze ten laste van verweerster te brengen en voor het overige te bepalen dat iedere partij de eigen kosten moet dragen.

5. Beslissing

De voorzitter van het Scheidsgerecht, beslissende bij wege van arbitraal vonnis in kort geding:

- 5.1. verbiedt verweerster om intern of extern nader gebruik te maken van het eindrapport van 23 december 2010 van E. of dit rapport aan anderen bekend te maken, met dien verstande dat dit verbod niet geldt als dit gebruik en deze bekendmaking vergezeld gaan van bekendmaking van de inhoud van dit arbitraal vonnis;
- 5.2. bepaalt dat verweerster jegens eiseres een dwangsom van € 2.000,-- verbeurt voor elke keer dat zij na de betekening van dit vonnis in strijd met dit verbod handelt;
- 5.3. wijst het meer of anders verzochte af;
- 5.4. stelt de kosten van het Scheidsgerecht vast op € 3.060,-- en bepaalt dat deze kosten ten laste komen van verweerster;
- 5.5. veroordeelt verweerster om het onder 5.4 vermelde bedrag te betalen aan eiseres;
- 5.6. bepaalt dat partijen voor het overige hun eigen kosten dragen.

Dit vonnis is gegeven te Utrecht en is op 15 februari 2011 aan partijen verzonden.